

Românii din Torino – comportament și atitudini (socio)lingvistice în mediu aloglot¹

Florin-Teodor OLARIU

Key-words: *Romanian immigration, cultural identity, linguistic practices*

1. Introducere

Mișcările și fluxurile de populație actuale au devenit o caracteristică importantă a societăți contemporane, ele transgresând vechile linii de demarcație ale spațiilor naționale, fragmentându-le și remodelându-le în permanență după un set de reguli și principii focalizate, în general, pe nevoia individului de a dispune de libertatea personală de mișcare (garantată prin Declarația Universală a Drepturilor Omului, articolul al 13-lea), în conformitate cu expectanțele propriului proiect socio-economic și cultural. Cadrul generos de mobilitate creat (pentru tema care ne interesează) ca urmare a căderii regimurilor comuniste din estul Europei, urmată de procesul extinderii Uniunii Europene spre estul continentului, a dus la redobândirea de către persoanele aflate aproape o jumătate de secol după Cortina de fier a acestui drept fundamental care le-a fost interzis pentru o lungă perioadă, și anume *dreptul la liberă circulație*. Posibilitatea exercitării respectivului drept de către populația est-europeană a avut ca efect o amplă mișcare migratorie (fie temporară, fie definitivă) înspre țările din vestul Europei, axa est-vest înlocuind astfel axa migraționistă sud-nord, ce a caracterizat fluxurile migrației europene în perioada postbelică timpurie, când țări precum Italia, Spania sau Portugalia erau la originea unor importante valori migraționiste îndreptate către țări central și nord-europene, precum Franța, Elveția sau Germania.

Dacă principala motivație a emigrării de după 1989 o reprezintă situația socială și economică precară în țările lor de origine, odată ajunse în țările-țintă, persoanele din spațiul est-european s-au văzut nevoite să facă față unei provocări cu nimic mai puțin dure decât situația economică de acasă, însă de o cu totul altă factură: încercarea (nu de puține ori dramatică) de inserție la nivel social și de adaptare la nivel etnocultural în cadrul societăților-țintă, în condițiile unei situații complexe care presupune existența unor relații multiple și „polifonice” cu diferitele grupuri nu doar ale societății-țintă, ci și ale societății de proveniență.

¹ Această lucrare a fost realizată în cadrul Proiectului „Societatea bazată pe cunoaștere – cercetări, dezbateri, perspective”, cofinanțat de Uniunea Europeană și Guvernul României din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013, ID 56815.

În aceste condiții, analiza problematicii deloc simple legate de definirea parametrilor identitari de pe poziția statutului de imigrant (fie el legal sau ilegal) se poate face în condiții optime doar printr-o abordare de tip procesual-integrativ a raporturilor de forță care se stabilesc între diversele forme de manifestare a grupurilor umane prezente într-o societate. Factorii economici, politici, sociali sau culturali constituie, fiecare în parte, puncte de plecare complementare în direcția realizării unei viziuni de ansamblu, de factură organizațional-integrativă asupra situației *de facto* cu care se confruntă membrii unei comunități de imigranți în societatea occidentală. Această perspectivă interdisciplinară a abordării fenomenului migraționist a fost cea care a stat și la baza proiectului intitulat *Emigranți din România la Torino (1989-2006). O abordare cultural-antropologică*, proiect derulat prin intermediul Asociației culturale „A. Philippide” la care au luat parte cinci cercetători: doi de la Institutul de Filologie Română „A. Philippide” din Iași, doi de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” și un cercetător italian de la Catedra de română a Universității din Torino, acesta din urmă având rolul nu doar de cercetător, ci și de *mediator cultural* al echipei – o poziție extrem de necesară în proiecte axate pe studiul problematicii migraționiste, unde accentul principal cade pe urmărirea și analiza unei palete foarte diversificate de fenomene generate ca urmare a contactului cultural între grupuri etnice diferite. Mai precizăm că proiectul a fost finanțat de Ministerul Român al Afacerilor Externe, partener social fiind și Primăria din Torino.

2. Descrierea proiectului

Caracterul cercetării a fost unul pronunțat aplicat, aceasta fiind centrată, în principal, pe îndeplinirea a două obiective:

a) contactul direct cu câți mai mulți subiecți reprezentând ambele comunități: cea italiană, ca societate gazdă, și cea românească, în calitatea sa de comunitate recentă de imigranți;

b) contactul și colaborarea atât cu reprezentanții oficialităților torineze (în special cu departamentele abilitate în monitorizarea fenomenului migraționist, dar și cu cele care au de gestionat situații și realități influențate în mod mai mult sau mai puțin direct de fenomenul în cauză, cum ar fi serviciile școlare și sociale), cât și cu reprezentanții statului român la nivel teritorial (este vorba, în primul rând, de membrii Consulatului român din Torino, inaugurat în mod oficial pe 1 noiembrie 2007) sau ai comunității românești locale, cum ar fi, de exemplu, asociațiile culturale.

Importanța majoră pe care am acordat-o colaborării atât cu autoritățile locale, cât și cu reprezentanții comunității românești rezidă în faptul că, având rolul de interfață în relația cu *Celălalt*, aceste structuri organizatorice reprezintă locuri de teaurizare a întregii problematici aferente complexului proces de coabitare în cadrul aceluiși spațiu determinat socio-economic și cultural, o asemenea colaborare fiind esențială în obținerea unor rezultate concludente în raport cu situația existentă în teren.

Motivarea alegerii ca strategie euristică a acestei duble monitorizări – la nivelul relațiilor individuale, dar și la nivel instituțional – vine și din faptul că, așa cum s-a constatat ca urmare a analizelor longitudinale realizate în ultima perioadă, gradul de inserție socio-culturală pe care comunitățile de imigranți îl au la un moment dat depinde în mod direct, pe de o parte, de gradul colaborării la nivel

instituțional între comunitățile implicate în procesul coabitării cotidiene, iar pe de altă parte, atât de gradul de deschidere spre diversitatea etnoculturală a societății gazdă, cât și de dorința de integrare la nivel individual sau de grup a imigranților. Urmărirea acestor elemente cu rol decisiv în procesul redefinirii identității etnoculturale a persoanelor și grupurilor aflate în situația de imigranți, ambele grefate pe un solid substrat imagologic (cutume, prejudecăți, percepții interculturale etc.), poate să ne confere o viziune conformă cu realitatea a reprezentărilor construite în jurul comunităților alogene, sugerându-ne, în același timp, și posibile căi de urmat în direcția ameliorării proceselor și problemelor legate de integrarea la nivel socio-cultural a comunității românești aflate în Torino.

Proiectul a avut ca punct de plecare constatarea că, din perspectiva realizării efective a integrării europene la nivelul tuturor structurilor statului, instituțiile românești abilitate cu monitorizarea punerii în practică a acestei ample acțiuni trebuie să cunoască, între alte puncte de interes general, și problemele cu care se confruntă emigrația românească la nivelul continentului european, statutul acesteia în cadrul societăților-țintă și modalitățile prin care comunitățile în cauză încearcă să-și păstreze identitatea națională în condiții aloglote. Totodată, se impunea o analiză „în oglindă” a strategiilor adoptate în acest sens de comunitățile imigrate și/ sau de instituțiile țării de proveniență a acestora (România în cazul de față) cu directivele oficiale și cu politicile de integrare puse în practică în acest sens de oficialitățile statului gazdă. Pornind de la aceste constatări, proiectul s-a centrat pe cercetarea condițiilor și a formelor în care românii emigrați la Torino au reușit să se organizeze la nivel socio-cultural (centre și asociații culturale, biserici, mass-media în limba română etc.) pentru a-și păstra și exprima în condiții cât mai adecvate propria identitate în cadrul societății de inserție, în paralel cu strategiile de integrare pe termen lung și/ sau cu soluțiile de urgență adoptate la nivelul societății gazdă, atât în cadrul directivelor oficiale, cât și la un nivel asociativ non-instituțional (înființarea unor centre de studiu al multiculturalității patronate de autorități, instituirea unui master în servicii pentru imigranți la Universitatea din Torino, prezența mediatorilor culturali în școală etc.).

În plus, pornindu-se de la acest nivel organizațional, s-a încercat surprinderea efectelor pe care migrația le are din punct de vedere economic, social și cultural atât asupra societății țintă, cât și asupra celei de bază, respectiv de plecare. Dinamica demografică este însoțită, de cele mai multe ori, de importante schimbări de factură social-economică, având, în același timp, efecte majore asupra imaginarului colectiv al grupurilor care intră în contact. În aceste condiții, o componentă importantă a proiectului a constat în cercetarea constituirii și, ulterior, a dinamicii reprezentărilor sociale generate de raporturile cotidiene dintre membrii comunității românești și mediul social în care aceștia își desfășoară activitatea.

3. Obiective, metode

Principalele obiective ale cercetării au fost preconizate a se realiza prin coroborarea finală a unor analize de tip secvențial axate pe câteva componente esențiale ale problematicii identitare, cum ar fi:

a) politica de imigrare a societății-țintă (Italia), cuprinzând cadrul legal specific reflectat în propriile politici publice culturale, economice, sociale etc.;

b) politica de stat a României referitoare la procesul emigrației; susținerea propriilor minorități de emigranți prin crearea formelor instituționale necesare păstrării identității etnoculturale;

c) sondarea imaginărilor colectiv la nivelul ambelor părți implicate în procesul coabitării; dinamica reprezentărilor și a stereotipurilor și factorii care influențează această dinamică; reflectarea clișeelelor și a stereotipurilor în discursul cotidian (scris și oral) al societății-țintă;

d) cercetarea aspectelor socio- și psiholingvistice al imigrației; efectele fenomenelor de interferență lingvistică generate în diferitele contexte sociolingvistice și relația lor cu strategiile de păstrare a identității culturale și lingvistice; analiza caracteristicilor dialectale ale vorbirii imigranților, ca sursă complementară a configurării geografice a mișcărilor demografice de factură migraționistă; dinamica raportului comunicare verbală/ comunicare non-verbală pe parcursul procesului de inserție socio-culturală;

e) diagnosticarea disponibilității interne pentru adaptare a comunității românești din Torino și capacitatea psiho-socială a membrilor acesteia de a face față provocărilor ce decurg din statutul de imigrant; viabilitatea instituțiilor create în scopul satisfacerii nevoii concrete de adaptare etnoculturală; felul în care este privită realitatea socio-economică și culturală din România de către diaspora românească din Torino, aici urmărindu-se nu numai integrarea cetățenilor români și schimbările de mentalitate care intervin, ci și atitudinea populației autohtone față de noii veniți, precum și influențele (dacă ele există) noului statut preluat de imigranți în raport cu realitățile din România: mai percep ei contextul socio-cultural și economic românesc așa cum o făceau când erau în țara de origine sau preiau clișee și orientări ale populației majoritare, fie din convingere, fie pentru a se plia noii identități, în ideea unei identificări cât mai depline cu autohtonii?

Referitor la metodele de cercetare, acestea au constatat în:

a) chestionare directe și indirecte adresate subiecților, centrate pe aspecte diverse (culturale, sociolingvistice, imaginar colectiv etc.);

b) cercetări biografice cu interviuri narative; din punct de vedere al interesului de factură sociolingvistică legat de comportamentul comunicativ al membrilor comunității românești, am încercat să ne concentrăm mai ales asupra dimensiunii „micro” a contactului lingvistic, acordând astfel un loc privilegiat „dinamicii contactelor lingvistice trăite cotidian” (Marius Sala). Această perspectivă, ce îmbină elemente de pragmalingvistică și de sociolingvistică, a fost dublată de încercarea de a înregistra un număr cât mai mare de *biografii lingvistice* (engl. ‘language biographies’, fr. ‘biographies langagières’, germ. ‘Sprachbiographien’), în calitatea acestora de structuri narative extrem de utile și intens folosite în ultima perioadă în cercetările dedicate bi- și plurilingvismului în scopul decelării motivațiilor, proceselor cognitive, atitudinilor și a imaginărilor lingvistice ce însoțesc parcursul individual al imigrantului în procesul învățării celei de-a doua limbi (L2). Zona cea mai interesantă sub acest aspect o reprezintă segmentul vârstei școlare, datorită, în primul rând, amplitudinii procesului de imersiune lingvistică pe care îl presupune actul educației pentru copiii imigranților.

Un prim rezultat, deosebit de important sub aspectul teaurizării memoriei colective în varianta sa orală, îl constituie realizarea unui corpus narativ cu astfel de biografii lingvistice provenite de la un număr consistent de imigranți, biografii centrate în general pe relevarea factorilor ce pot influența dinamica loialității lingvistice în raport cu limba maternă. Respectivul interviuri narative (cca 50 ore de înregistrări audio) au fost realizate în condiții și împrejurări extrem de variate (sediul asociațiilor culturale românești, incintele bisericilor românești – ortodoxe, catolice sau protestante, locuințele imigranților sau chiar în aer liber – parcuri, cafenele etc.) și cu persoane având un statut social la plecarea din țară (ca reper în cercetarea noastră) ce acoperă o paletă foarte largă de poziții în ierarhia profesională: artiști, scriitori, profesori, ingineri, studenți, muncitori etc.

c) monitorizarea atitudinii mass-mediei italiene referitoare la imigranții români (în special presa locală cu difuzare națională, cum este ziarul „La Stampa” din Torino), precum și a activității existente la acest nivel ca produs al eforturilor asociațiilor culturale românești din zonă și/ sau al politicii statului român (emisiuni în limba română la radio și televiziune, ziare în limba română – „Obiectiv”); urmărirea modalității de relaționare/ coordonare a acestor activități cu inițiativele locale.

4. Rezultate/ Concluzii parțiale

În lucrarea de față vom încerca să prezentăm câteva date pe care am reușit să le obținem după două deplasări la Torino (câte trei săptămâni în toamna anului 2007, respectiv 2008), unde am efectuat câteva cercetări de teren, cu statut preliminar (aici întrând atât distribuirea de chestionare în mijlocul comunității românești, cât, mai ales, stabilirea unor prime contact cu conducerea asociațiilor românești, cu Consulatul român de la Torino, cu preoți de la diverse biserici românești, cu reprezentanți ai departamentului privind problematica migraționistă din Primăria Torino sau cu specialiști din Torino preocupați de imigrația românească din zonă).

I. Mai întâi, menționăm câteva date din dosarul pe anul 2007, intitulat „Dossier Statistico Immigrazione”, al Centrului misionar „Caritas” privind imigrația în Italia:

a) conform acestei publicații, lucrătorii români înregistrați în Italia sunt aproximativ 556.000, respectiv 15,1 % din totalul lucrătorilor străini înregistrați în această țară, ei fiind urmați de albanezi, cu 11 %, și de marocani, cu 10 %;

b) în anul 2006, în urma legii din luna februarie privind legalizarea statutului muncitorilor aflați pe teritoriul Italiei, au fost înregistrate aproximativ 131.000 de cereri de angajare din partea românilor, aceștia fiind urmați la mare distanță de marocani, cu aproximativ 52.000 de cereri;

c) dintre angajații străini, românii înregistrează o incidență maximă în Lazio (24,5 %) și în Piemonte (22,7 %), și una minimă în Sicilia (4,2 %) și în Campania (5 %).

Pentru anul 2008, am apelat la datele oferite de Institutul Național de Statistică din Italia, conform cărora situația imigranților la nivelul întregii Italii pentru primele trei comunități (români, albanezi, marocani) era următoarea:

ITALIA	TOTAL	3.891.295	% din total imigranți	
	Români	796.477	20,46	
	Albanezi	441.396	11,34	
	Marocani	403.596	10,37	
ITALIA nord-occidentală	TOTAL	1.368.138	% din total imigranți	% din total conaționali
	Români	252.024	18,42	31,64
	Marocani	169.928	12,42	42,10
	Albanezi	151.203	11,05	34,25
ITALIA nord-orientală	TOTAL	1.049.772	% din total imigranți	% din total conaționali
	Români	171.009	16,29	21,47
	Marocani	128.024	12,19	31,72
	Albanezi	119.074	11,34	26,97
ITALIA centrală	TOTAL	976.782	% din total imigranți	% din total conaționali
	Români	262.106	26,83	32,90
	Albanezi	119.856	12,27	27,15
	Marocani	57.322	5,86	14,20
ITALIA meridională ²	TOTAL	352.434	% din total imigranți	% din total conaționali
	Români	77.073	21,86	9,67
	Albanezi	44.421	12,60	10,06
	Marocani	33.955	9,63	8,41
ITALIA insulară ³	TOTAL	144.169	% din total imigranți	% din total conaționali
	Români	34.265	23,76	4,30
	Marocani	14.363	9,96	3,55
	Albanezi	6.842	4,74	1,55

Conform acestor câteva date, credem că problematica ridicată de nevoia inserției la nivel socio-economic a membrilor comunității românești, în calitatea acesteia de primă comunitate sub aspect numeric din Italia, devine una extrem de importantă pe agenda de lucru atât a autorităților italiene, cât și a celor românești. În acest sens, cunoașterea realităților „din teren” de către cele două părți implicate în gestionarea fenomenului migraționist românesc poate contribui în mod substanțial la o mai bună înțelegere a problemelor reale cu care respectiva comunitate se confruntă, facilitând astfel luarea unor decizii în deplină concordanță cu necesitățile efective ale acesteia.

² În Italia meridională, marocanii ocupă locul al patrulea, după ucraineni.

³ În Italia insulară, marocanii ocupă locul al treilea, după tunisieni, iar albanezii de-abia locul al șaselea.

II. Dorim să prezentăm, de asemenea, câteva prime constatări obținute ca urmare a distribuirii unui număr de aproximativ 350 de chestionare în mijlocul comunității românești din Torino:

a) ca zonă de proveniență, majoritatea imigranților sunt din nordul Moldovei (Suceava, Iași, Neamț, Bacău), aspect care, așa cum remarcă și consulul român, constituie una dintre principalele caracteristici ale comunității românești din Torino;

b) o altă constatare, la o primă analiză oarecum deconcertantă pentru noi, a fost faptul că, deși pentru majoritatea celor intervievați limba italiană nu a constituit o problemă insurmontabilă în cadrul procesului de adaptare la noile condiții de viață, deși au prieteni italieni și deși cei mai mulți susțin că s-au integrat destul de bine în societatea italiană, când au fost chestionați în legătură cu atitudinea societății gazdă referitoare la imigranții români, majoritatea răspunsurilor s-au încadrat în segmentul *neutru-negativ-foarte negativ*. Credem că o posibilă explicație a acestui hiatus între nivelul relațiilor interpersonale și cel al imaginarului colectiv poate fi găsită prin corelarea a doi factori: mai întâi, e vorba de atitudinea generală a societății occidentale legată de problema imigranților (de exemplu, situația turcilor din Germania și Austria, a magrebiienilor în Franța și Țările de Jos sau, *mutatis mutandis*, aceea, mai recentă, a basarabenilor din România), asupra acestui segment de populație focalizându-se, ca regulă cvasigenerală, un întreg arsenal de atitudini și reprezentări negative, din acest punct de vedere respectivei categorii sociale fiindu-i atribuită în studiile de specialitate o funcție „expiatoare” la nivel comunitar, în sensul facilitării unei „defulări colective” a tensiunilor existente la un moment dat în societate; apoi, trebuie luat în considerare rolul major pe care îl are mass-media în construirea și influențarea imaginarului colectiv în societatea contemporană (să ne amintim doar situația explozivă generată de cazul Mailat și cauzată, în principal, prin supralicitare mediatică – fapt recunoscut, în fond, de ambele părți/ comunități implicate în gestionarea acestui eveniment cu efecte sociale vizibile, mai ales la nivel simbolic). Validarea acestei presupoziii vine și în urma contactelor pe care le-am avut imediat după producerea respectivului incident cu d-na Marisa Cortese, directoare în cadrul *Departamentului privind politicile de integrare, regenerare urbană și calitate a vieții* din Primăria Torino, care ne-a confirmat faptul că, referitor la comunitatea românească, aceasta nu pune probleme deosebite la nivel local în comparație cu celelalte comunități de imigranți, în sensul că dificultățile semnalate se încadrează în problematica generală a integrării imigranților în cadrul structurilor socio-economice și culturale locale .

c) unul dintre aspectele importante ridicate de recente mișcări migratorii (în general, postcomuniste) îl reprezintă problematizarea tipologiei acestora, ca urmare a modificării strategiilor de mobilitate atât pe termen scurt, cât și pe termen lung a fluxurilor migratorii; astfel, dacă în discuțiile ceva mai vechi referitoare la tipologizarea dinamicilor migratorii era luat în calcul aproape în mod exclusiv cazul migrantului „clasic” ce își părăsește țara pentru a se stabili definitiv în alte zone economico-geografice, fără a mai întreține relații constante cu locul de origine, la ora actuală respectivele dinamici și-au schimbat configurația, în sensul că imigranții întrețin acum relații mult mai strânse cu țările de origine, chiar și la a doua sau a treia generație. Termenul propus în literatura de specialitate pentru a desemna acest fenomen este cel de «transnaționalism», termen ce trimite, așa cum a fost el formulat

inițial, la procesul prin care imigranții dezvoltă relații complexe și în mod simultan, la nivel economic, politic și cultural, între țările de origine și cele de destinație.

Legat de acest concept, în chestionarul folosit de noi la Torino s-a urmărit în ce măsură imigranții români sunt dispuși să creeze și să dezvolte, la rândul lor, astfel de spații transnaționale, prin practicile circulatorii la care recurg în mod evident și constant. Mai precis, ceea ce ne-a interesat a fost să aflăm dacă perspectiva de a rămâne definitiv în Italia este una viabilă sau nu în rândul imigranților din comunitatea românească studiată. Rezultatul la care am ajuns este că majoritatea repondenților au refuzat să includă respectiva perspectivă în cadrul propriilor strategii de viață, fie că erau singuri și de puțină vreme în Italia, fie că se aflau aici de mai mult timp și împreună cu familiile lor. Acest refuz al „sedentarizării” în peninsula, coroborat cu propriile informații adunate de-a lungul ultimei perioade conform cărora mulți dintre cei care se hotărâsc să se întoarcă nu rezistă prea mult în vechiul spațiu pe care l-au părăsit cu ceva timp în urmă și se decid să se înscrie din nou în fluxul migraționist, nu fac decât să confirme, după părerea noastră, instituirea în cadrul migrației românești din zona Torino a condițiilor necesare constituirii mai sus amintitului spațiu transnațional, prin punerea în scenă a așa-numitelor mișcări migratorii circulatorii. Poate că cel mai evident exemplu la nivelul „structurilor cotidianului” al existenței și funcționării acestui complex spațiu transnațional, susținut și structurat prin intermediul unei bogate rețele de organizații socio-economice și culturale ce activează în zonă, îl reprezintă piața „Porta Palazzo” – cea mai mare piață în aer liber din Europa. Aici producătorii și comercianții români au reușit să creeze un adevărat univers agroalimentar de proveniență românească, ce reușește să concureze cu succes firmele de profil locale, univers alimentat în permanență cu produse aduse din România prin intermediul unor rețele de comerțanți pentru care această mișcare circulatorie între Italia și România reprezintă propriul mod de existență.

d) la nivel lingvistic, unul dintre aspectele importante surprinse de noi cu ajutorul chestionarului, ce derivă din contactul nemijlocit între membrii celor două comunități, îl reprezintă fenomenul interferențelor lingvistice, interferențe ce pot fi urmărite, în general, la toate compartimentele limbii, cele mai afectate în cazul de față fiind fonetica și morfologia. Fără a intra în alte detalii pe acest tip de analiză (cercetări în această direcție au fost deja realizate, cu preponderență în cadrul catedrei de limba română a universității torineze; în plus, așa cum am specificat deja, ceea ce ne interesează pe noi este o analiză de tip „micro”, unde să urmărim strategiile conversaționale în mediu aloglot, surprinse în dinamica lor cotidiană), vom menționa în cele ce urmează câteva fapte de limbă rezultate ca urmare a amintitului proces de interferență lingvistică. Trebuie să precizăm că excerptarea acestor fapte a fost posibilă ca urmare a metodologiei folosite la alcătuirea chestionarului, în cadrul căreia am utilizat atât întrebări închise, cât și întrebări deschise. Acestea din urmă, mai ales, ne-au oferit posibilitatea, prin libertatea înțeleasă ca implicită la nivelul exprimării, de a urmări unele procese mai complexe, cum ar fi calcul la nivel sintactic, alternanța codică (*code switching*), împreună cu ezitățile aferente respectivei strategii conversaționale (de ex.: „Profesia actuală; op... [it. *operaio*] muncitor”), ezități ce pot fi surprinse tocmai ca urmare a stilului mai relaxat pe care îl presupune completarea unui chestionar anonim, precum și nivelul

modalizatorilor verbali, ca expresie, la nivel pragmatic, a atitudinii vorbitorilor în raport cu limba utilizată (nivelul epilingvistic): „Când vă întâlniți cu prietenii, în ce limbă vorbiți? Română sau italiană, depinde de prieteni, câteodată chiar amestecat, *din păcate!* (s.n.)”.

La categoria de împrumuturi neadaptate sistemului limbii române amintim: (permis de) *soggiorno*; Stare civilă: *vedova* / *nubile*; Număr de copii: *1 in arrivo*; Profesia actuală: *collaboratrice* / *domestica* / *artigiano* / *operaio* / *lavoro* autonom; Ce trebuie să facă societatea gazdă? Să facă educație mai multă la *datori de lavoro* etc. Printre împrumuturile adaptate (parțial adaptate) enumerăm: *badantă*, *estetistă*, *dezocupat*, *domestică* (cu sensul de ‘femeie în casă’), *artigian*, *seramentist*, *afit* (‘chirie’), *am reușit să sistemăm* (‘aranjăm’) *copiii*; *să svilupe acest concept* (cel de «asociație culturală»). În sfârșit, un ultim aspect pe care dorim să-l semnalăm este cel al influenței grafiei limbii italiene asupra cuvintelor românești: *6 anni* de studiu; o inițiativă *plausibilă*; asociații *presente*; *iniziative* culturale etc.

Din punct de vedere sociolingvistic, interferențele lingvistice încep să apară în cazul persoanelor imigrante ca urmare a imersiunii treptate în mediul aloglot, proces în care conștiința lingvistică a vorbitorilor se adaptează treptat noilor condiții comunicative, în sensul unei creșteri a permisivității față de împrumuturile din limba țintă. Această permisivitate progresivă duce la configurarea unui sentiment emergent de insecuritate lingvistică, soldat nu de puține ori cu nașterea unui sentiment de culpabilitate lingvistică, vizând inițial procesul de corupere a limbii materne prin împrumuturile involuntare făcute și terminând nu de puține ori chiar cu respingerea respectivei limbi, considerată ca fiind un obstacol major în calea unei integrări reușite în societatea țintă:

„Folosiți limba italiană în familie?

- a) Da. Câteodată fără să-mi dau seama.
- b) Din greșeală. ☺
- c) Destul de mult. Când copilul ne-o cere. Copilul preferă italiana, mergând la grădiniță... îi vine din ce în ce mai greu să se exprime în românește”.

Ca o paranteză la aceste aspecte privind loialitatea lingvistică a imigranților români, credem că este necesară luarea în considerație a unei variabile extrem de importante în analiza acesteia: statutul socio-cultural al vorbitorilor. Astfel, dacă în cazul eșantionului torinez, compus în majoritatea sa din persoane cu un statut social sub medie, am putut constata o loialitate scăzută cu referire la limba maternă, în cazul unui eșantion francez cu care am lucrat la Paris în 2008, în cadrul unei burse postdoctorale, și cu care am reușit să fac câteva interviuri cu părinți ce-și aduceau copiii la școala duminicală fie la biserica românească, fie la secția consulară de pe lângă ambasada României, loialitatea lingvistică a părinților merge spre cote maxime, aceștia, în general cu un statut social peste medie, fiind extrem de motivați în menținerea limbii materne în cadrul familiilor nu de puține ori mixte; evident, nu același lucru se poate spune despre copiii lor, care, de cele mai multe ori manifestă un interes scăzut pentru limba română, de aici rezultând adevărate „războaie de guerilă” în cadrul familiilor, în care copii folosesc un „armament” extrem de diversificat (și, în general, destul de adaptat la terenul destul de „accidentat” al bilingvismului) pentru a se opune pretențiilor „colonizatoare” ale părinților.

III. La nivelul asociațiilor culturale, sunt semnale că „piața” începe să se maturizeze, în sensul că principiul concurențial își face simțită prezența din ce în ce mai puternic: există aproximativ nouă asociații culturale în Torino și în împrejurimi, însă, deși numărul s-ar părea să fie destul de mare pentru o comunitate relativ recentă, activitatea lor se suprapune doar în mică măsură, fiecare tinzând să acopere o anumită „nișă” în sfera socioculturalului. Astfel, Asociația italo-română „Frăția” are, pe lângă latura culturală, o activitate susținută legată de rezolvarea problemelor cetățenilor români privind integrarea pe piața de muncă; Asociația „Carpatina” are ca principal scop editarea bimensualului „Obiectiv” – un ziar bilingv în care sunt reflectate principalele evenimente din viața comunității –, precum și realizarea unei emisiuni de televiziune de aproximativ 12 minute, sâmbăta seara, pe un post local (GRP); Asociația „România Club” are în centrul activității sale o emisiune săptămânală de radio, de aproximativ 3 ore, difuzată pe postul „Radio Flash”, un post cu acoperire în întreaga regiune Piemonte.

Pe de altă parte, am constatat o creștere a nevoii unei reprezentări cât mai coerente a propriilor expectanțe referitoare la tipul de activități organizate în cadrul comunității: manifestările culturale care lasă de dorit atât la nivelul performanței artistice, cât și, implicit, la cel al exprimării adecvate a propriului specific etnocultural sunt prompt sancționate de membrii comunității. Putem considera acest fapt ca fiind încă un semnal al maturizării sub aspect identitar a românilor din zonă, în sensul creșterii responsabilității colective față de elementele cu încărcătură identitară livrate *Celuilalt*, elemente care vor contribui în cele din urmă la configurarea heteroimaginii proprii comunități, înțelegând ca sumă de reprezentări, atitudini și imaginar colectiv prin intermediul cărora societatea gazdă (cea italiană, în cazul de față) internalizează raporturile cu comunitățile de imigranți.

IV. Unul dintre locurile unde limba și cultura română sunt reprezentate la cel mai înalt nivel este Catedra de limba română a Universității din Torino, unde își desfășoară activitatea de câteva decenii prof. univ. dr. Marco Cugno, distins exeget al culturii și literaturii noastre, secondat îndeaproape de lectorul de limba română dr. Ileana Bunget, de la Universitatea din Craiova (ajuns la Torino ca urmare a acordului cultural stabilit între cele două universități) și de dr. Roberto Merlo, un pasionat cercetător al culturii românești scrise, în momentul de față titularul cursului de Limba română pentru avansați. Activitatea membrilor catedrei amintite se împarte între activitatea didactică propriu-zisă (între studenți aflându-se și tineri care, fie direct, fie indirect au avut de-a face cu efectele statutului de „imigrant”) și cea de promovare a culturii românești în spațiul italian, în primul rând prin traduceri, dar și prin diverse alte activități colaterale (interviuri, articole de presă etc.). Datorită calității ireproșabile a activității științifice prezente în cadrul catedrei amintite, familiarizarea membrilor echipei de cercetare cu rezultatele respectivei activități a constituit un evident punct de interes major în economia proiectului de față, acestea contribuind în mod direct la o mai bună receptare de către societatea italiană a valorilor reale pe care comunitatea românească le poate aduce cu sine în cadrul procesului migraționist. Cunoașterea reciprocă reprezintă, în fond, unul dintre obiectivele majore ale oricărei strategii coerente în domeniul integrării fluxurilor migraționiste, iar valorizarea patrimoniului cultural al comunităților de imigranți la

nivelul societății de inserție nu poate constitui decât una dintre cele mai bune strategii de acomodare socială a acestora pe termen lung. Membrii catedrei torineze, prin tot ceea ce fac, contribuie din plin la punerea în practică a acestui tip de strategie.

O inițiativă recentă ce vine să consolideze dimensiunea lingvistică a identității comunității românești în regiunea torineză o reprezintă introducerea, începând cu anul 2007, a orelor de limbă și cultură românească în liceele din Torino. Fiind promovată și susținută de Ministerul Afacerilor Externe în colaborare cu Institutul Limbii Române, această inițiativă, începută timid (cu doar două norme didactice în primul an și un număr redus de cursanți), s-a dezvoltat treptat, reușind să adune un număr din ce în ce mai mare de elevi de diferite naționalități în cadrul respectivelor ore cu statut facultativ. Un rol important în această evoluție pozitivă l-au avut cadrele didactice selectate prin concurs național, care au reușit ca, pornind doar de la un acord interministerial care le asigură exclusiv cadrul legal necesar desfășurării acestor cursuri, să le facă atractive și să impună, astfel, limba și cultura română ca obiect de studiu în liceele din Torino.

În concluzie, putem spune că, la nivel identitar, comunitatea românească din Torino (a doua ca mărime din Italia și una dintre cele mai mari la nivel european) este o comunitate cu o prezență bine definită în cadrul societății gazdă, structurată relativ solid la nivel socio-economic și cultural, care, deși având o prezență relativ recentă în spațiul amintit, contribuie din plin la dinamica acestuia, constituind un important partener de dialog pentru structurile administrației locale, împreună cu care reușesc să pună în aplicare diverse strategii de integrare a imigranților în cadrul comunității gazdă. Mai mult, venind în întâmpinarea respectivelor politici de integrare, asociațiile culturale românești pun în practică în ultima perioadă diverse acțiuni socio-culturale care să faciliteze o mai bună cunoaștere din partea italiană a specificului cultural românesc (inclusiv inițiative turistice focalizate pe regiunile de proveniență a imigranților români, cum ar fi, de exemplu, partea nordică a Moldovei), aceste acțiuni având rolul de catalizator al unei bune cunoașteri reciproce – premisă esențială a unei coabitări reușite.

Romanians in Turin – (Socio)Linguistic Behaviour and Attitudes in Aloglot Environment

The Romanian community in Turin is one of the most numerous communities of recent immigrants in Italy, with powerful dynamics on a socio-economic and cultural level. The necessity of an on-the-spot radiography, namely an interdisciplinary study of that community was the starting point for a research project financed by the Romanian Ministry of Foreign Affairs. The project was carried on by researchers from “A. Philippide” Institute of Romanian Philology – the Iasi Branch of The Romanian Academy, and from the University of Iasi and of Turin, in 2007 – 2008. In this article we present the general background of the project, its goals, the methods used during the field research as well as some partial results with a stress on the aspects that belong to the discursive practices and to the linguistic imaginary (attitudes, representations etc.) of the immigrants in an aloglot environment.

*Institutul de Filologie Română „A. Philippide”, Iași
România*